

կանոն
Առ
լով,
Էջմի
ձեպ
Թեան
հոգե
մը
Իբրե
կան
միտ
անց
ինչ
մար
ն
Հայր
ցող
մոռ
բան
կան
բար
Էր
հոռ
հաս
Առ
գու
զայ
կու
Թեթ
մար
քէ
Թեւ
Ըսա
մէջ
հեղ
Թիւ
ան
բակ
բիւ
Ե
Իկան
պաշ
Էիւր
աթի
ու
հայ
ամե
ցած
հո
սրտ
Կու
բան
տա
գին
ն
ղեկ
զեկ
Թեւ
հրկ
նու
բար
նոր
Առ
սեր
մը
մը
պիւ
Ի
մոր
չէ
Լայ
Ըսա
Լան
տու
որո
նեկ
Ի
կեան
ծան
Թեւ
տա
Օրէ
ծոր
տու
Ի
ցաւ
ՀԸԼ
Լան
Սա
նեկ
տու
այս
Հզր
պա
Ա
տա
Ն
տեւ
ոչ
Ըր
Թով
մա
բու
հայ

կանոն երեք պիտուի մասեր է։ Առաջինը սրբազան ընծառացի ընծառի, թէ Հայրապետին անակնկալ մահովը էջմիածնի Մայր-Աթոռը կը համակուր դարձնաւ սուրբ մը, կը գրկուի իր վայելչութեան զարդն և սիրուն, կը մասնէ մեզ հոգեկան գաղափարներն մը, կամ տեսակ մը ամապիւթեան, որ մարդ կը փորձի իրեն համարութեան ընդունել հոռուական պատմիչի մը խօսքը, թէ՛ ճերմաքաղ կը բերեմ պատմութեան հին ու նոր անցքերը, կարծես կը տեսնիմ չեմ գիտեր ինչ մը, որ իբրեւ ծաղի մը կը ներկայացնէ մարդկային կեանքը։

Ու յետոյ դառնալով սուրբ յիշատակը Հայրապետին, որ մարդու ոգիով հաւատացողը եղաւ սուրբ կեանքի ու նախախնամով ուժին, չի կրնար կապուիլ պատմութեան այդ յուզումնալից խորքին։ Պարտականութեան և կոչումի հաւատարմութեան բարձրութեան վրայ, երբ նուիրուած եղաւ իր հոգեկան պաշտօնին, նոյնչափ ևս նուիրուած էր իր ժողովուրդին, որուն ծոցին ծնած էր։ Ու առ էր, որ իր բերնին մէջ խօսեցաւ Աստուծոյն գեղեցիկութեան և շնորհիւ, որ էր, առ էր սրտին մէջ յաւերձ ջերմութիւնը վառ պահել իր հօտին համար։

Գամբարանակի բոլոր մասովը ընծառացի կը գտնէր Հայրապետին սրտի խորքին ու իր վեհ մտածութեան մէջ ապնշտաբան մարդ տրուած Յիսուսի պաշտօնունքին։ Ասով ունեցաւ իր սիրտը վարդապետին գութն ու աստուր միայնութիւնը իր անձին վրայ, զայրացած քաղցրութեան և հեղ ստատիկութեան պարզաւոր հոգեկան և ամբարշտ թեթեամբութեան համար։ Զգացած էր թէ մարդ պէտք ունի փրկութեան, ըլլալ մեղքէ, որ ուրախութեան և լույս պոկութեան թեթեւ իր խաղաղարար է զարգացումի, ըլլալ բնութեան, որ «պատմութեան շունչն» իր անցքը կը խցէ ցամաքը երկրի վրայ։ Այդ պատմութեանը կործանի բարոյական և պարտականութեան գրկախառնութեան մը երաւ Հայրապետին կեանքը, ասանց թող ստալու, որ իրեն ժամանակ տաւ ընդունել կախիճը, կեղծիքին շղարը կամ բնիք։

Երբոր մասին մէջ դիտուած է իր փրկութեան իր վարդապետն ու առաջնորդական պաշտօնները։ Անշուշտ ամենին սարսափելի եղած էր այն շրջանը երբ, արհաւիրքի օրեր—բարձրացաւ պատերազմական աթոռն Բաշաբազին սուրբ արիւնքով իր անկողնի վրայ։ Այդ բարձրացումը մը պատմութեան անկողնի վրայ, որ իրեն ժամանակ տաւ ընդունել կախիճը, կեղծիքին շղարը կամ բնիք։

Ուրիշ երկու փոքր մասերու մէջ, անուշիկով խօսեցաւ թէ ինչպէս 12 տարի զրկուած իր հօտին ու անոր առաջնորդութեան, միտքի վրայ գաղափարութեան, ու երկրորդով թէ ինչպէս դարձաւ ընդհանուր երկրապետութեան մէջ, որովոր թեկնք վեր բարձրացած արթնքի համար և հրճաւորեց նոր ծագած առաւելութիւններով։ Ու երբ Մայր Աթոռին վրայ համեստ յոյսեր կը ներշնչէր մեկը, անակնկալ մահով մը սուգը կը պատէ մեզ խորով գեղեցիկ մը և մահաւան ստեղծել տարածելով Հայրապետին վատակարանի մարմինն վրայ։

Ինչի կը թուի թէ այն կեանքը, որ կը մորթուի մեզ գուցէ նոյնքան ազդեցութիւն չէ թիւրքերէլ գուրու թիւրքաւ ընտանիքը, որովոր իրեն Հայրապետ չէր կրնար ըլլալ ինչ որ եղած էր իր փրկութեան, մահաւանոր որ ժամանակ ալ ինչպէս, շղարապատուած ըլլալով աշխարհի միջնադարին։

Որովոր միջոցով մարդ անհատականութիւնով մը օժտուած էր, անհատի մարդ, անկեղծօրէն հաւատաց իր քաղցրութեան հնարաւորութեան։ Ու այդ ամենուն վրայ, անուշիկապաշտ չէր։

Իսկ երբ պատերազմ եղաւ, ազգը չունեցաւ ցաւի աղաղակ մը որուն թաղանթան չըլլար երեկոյնութեան և նոյնիկ շատ հաւանական ամեն վտանգներու առջև խիզախ Սասունի ջարդի ամենի պնդան քրտնաճնշաններ հայրապետի երկրպագուն լինալով։

Իսկ երբ արհամարհանքը որ ունեցաւ, իր տեսական առաքելութիւններն մինչ էր, ու ոչ որ ունեցաւ անոր ոտքը եկած առիթները ունեցաւ իր փրկութեան։ Սասունի ջարդի առիթով, իր փրկութեան իր փրկութեան համար, 10,000 ոսկի, (մոտաւորապէս 100,000 ռուբլի), խոտուած եղաւ պատմութեան, բայց հայոց պարտաւարձութիւնը իր փրկութեան,

թեքց ալ ամեն շարժումը խոտուածներու վրայ, ու ինքը մնաց երկրի ցաւին ամենին ուժով արտայայտութիւնը։

Սա է առաջին որ կը կանգնէ մեզ Հայրապետի սուգովը։

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՏԵՂԱՊԱՆԻ ԳՈՐԻԹԻՒՆԵՐ

Մենք ստացանք էջմիածնից հետեւալ պաշտօնական գրութիւնը.

Էջմիածին, 31 դեկտեմբերի
Թող սուրբ թեկնքի միջոցով յայտնել էջմիածնի սիրտը, միայնութեան և իմ կողմից շնորհակալութիւնն այն անձանց, վարչական, քաղաքական հասարակական, գիւղական և զարգացական հաստատութիւններին, ծիսական համայնքներին և մասնաւոր անհատներին, որոնք Ամենայն Հայոց Մատթէոս Ս Սրբաշնորհին կաթողիկոսի մահովն առիթով յայտնել են իրանց ցաւակցութիւնը անձամբ, հեռագրներով ու գրութիւններով։

Տեղակալ Կաթողիկոսի Ամենայն Հայոց Գեղորդ արքեպիսկոպոս

ԱՆՁՆԱԿԱՆ ՈՒ ՀԱՄԱՐԱԿԱՆՆԵՐ

Անուշախ մի համարութիւն է, որ հայն ամեն բանում անձնականը միշտ գերաւորուած է ամենին Հայ մարդը ամեն ինչ ծառայեցում է իր անձնական շահերի և նպատակներին համար և շատ ճարպիկ է իր արածը քողարկելու հասարակական, ազգային և ինչ տեսակ ստեղծական գործարարութեամբ։

Եթէ հայ մարդուն մի քիչ քերէք, անպատճառ երեսն կը գալ անխորի ամենին յատուկ մեր սպեցիֆիկ անձնականական բնոյթը։

Նոր-Տարի և Մշտնայ է, ամեն մէկը մեզանց ընդունած սովորութեան համաձայն իր մեթոդներով, ազգականներին և ամենին շատ իրան ամեն տեսակ դուրսնութիւններ, ուրախութիւն և հանդէպ է սիրուած պատճառել, ստիպել երբ հարց է տրուած, թէ նա ունի և մի ալ լուրջ և կարեւոր պարտականութիւններ ունի իր ազգը, ազգային-կուլտուրական հաստատութիւնները, գրականութիւնը, լրագրութիւնը և այլն, այդ ժամանակ հայն առաջ է բերում իր քննադատական ազդեցիկ, կրթիկայի հարուստ շնորհները և դատաւարութիւնը։

Հայ մարդը հայ լրագիր, գիրք չէ գնում և չէ կարգում։

Որովհետեւ հայ լրագիրը, գիրքը և հայ գրականութիւնը ոչինչ է համարուած և անմիջապէս համեմատութեան է անուած ուսական և եւրոպականին հետ։

Հայ մարդը հայ թատրոն չէ յաճախում և երբ հարցնում էր պատճառը, ու ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՍ քննադատութեան է մայրենի բնիք և գտնում աւելորդ ժամապահութիւն հայ թատրոնում լինելու։

Հայ մարդը չէ նպատուած հայ զրոյցներին, չէ անգամազրկուած հայական ալ և ալ ընկերութիւններին, որովհետեւ պատճառարանում է թէ ժամանակն է դրանով ոչինչ չի լինելու։

Բայց չէ որ ամեն ինչ աստիճանաբար է զարգանում, ծաղկում և որոշ չափով կատարելութեան մոտենում։ Եթէ մենք պահանջ ենք դնում, որ ամեն ինչ եւրոպականի կամ ուսականին նման լինի, այն ժամանակ պէտք է ոչինչ չանել և սպասել, որ երկրից տաղանդներ իջնեն, որ համ մեզ հանդէպ պատճառ են, համ էլ առիթ ունենանք այլազգիներին առաջ պարծնելու, թէ ինչ ենք մենք։

Ոչ պարզապէս, Նոր-Տարին, Մշտնայը, գուարճութիւններն ու ուրախութիւններն իր կարգով, սակայն մի մտաւոր ձեւ հասարակական պարտաճանաչութեան զրգացումը։

Ամեն մի հայ, երբ որեւէ տոնական առիթով ալ ու ձայն զարկում է անձնականին համար ոսկիներ, չը պէտք է մոռանայ և պարտաւոր է իր ազգութեան և իր ժողովուրդին պահպանութեան գլխաւոր սիրտներն ևս նպատակը բաժանաբար լրագիրներին, անդամաւորել ընկերութիւններին, զինչ հայ գրեթէ, յաճախել մայրենի թատրոն և այլն և այլն։

Այլապէս, թէ հայ ինտելիգենտի, թէ հարուստի, թէ գրողի ու վաճառականի աւանդ, ամենին պէտք է այն կարծիքը կազմել, որ մենք սիրում ենք մտածել մի միայն մեր անձնական մասին, իսկ հասարակական թողնում ենք, որ ուրիշները հոգան, ուրիշները հաշուել առաջ գնալ ազգային, հասարակականը, մի խօսքով հայն մտածելակերպը և գործելակերպը այն դեպքում երբ մի սպեցիֆիկ խաղաղական բնոյթ։

Ա. Նազարեթեան

Ինչպէս լինում է Նոր-Տարին ամեն մի հայն ամեն բանում անձնականը միշտ գերաւորուած է ամենին Հայ մարդը ամեն ինչ ծառայեցում է իր անձնական շահերի և նպատակներին համար և շատ ճարպիկ է իր արածը քողարկելու հասարակական, ազգային և ինչ տեսակ ստեղծական գործարարութեամբ։

Եթէ հայ մարդուն մի քիչ քերէք, անպատճառ երեսն կը գալ անխորի ամենին յատուկ մեր սպեցիֆիկ անձնականական բնոյթը։

Նոր-Տարի և Մշտնայ է, ամեն մէկը մեզանց ընդունած սովորութեան համաձայն իր մեթոդներով, ազգականներին և ամենին շատ իրան ամեն տեսակ դուրսնութիւններ, ուրախութիւն և հանդէպ է սիրուած պատճառել, ստիպել երբ հարց է տրուած, թէ նա ունի և մի ալ լուրջ և կարեւոր պարտականութիւններ ունի իր ազգը, ազգային-կուլտուրական հաստատութիւնները, գրականութիւնը, լրագրութիւնը և այլն, այդ ժամանակ հայն առաջ է բերում իր քննադատական ազդեցիկ, կրթիկայի հարուստ շնորհները և դատաւարութիւնը։

Հայ մարդը հայ լրագիր, գիրք չէ գնում և չէ կարգում։

Որովհետեւ հայ լրագիրը, գիրքը և հայ գրականութիւնը ոչինչ է համարուած և անմիջապէս համեմատութեան է անուած ուսական և եւրոպականին հետ։

Հայ մարդը հայ թատրոն չէ յաճախում և երբ հարցնում էր պատճառը, ու ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՍ քննադատութեան է մայրենի բնիք և գտնում աւելորդ ժամապահութիւն հայ թատրոնում լինելու։

Հայ մարդը չէ նպատուած հայ զրոյցներին, չէ անգամազրկուած հայական ալ և ալ ընկերութիւններին, որովհետեւ պատճառարանում է թէ ժամանակն է դրանով ոչինչ չի լինելու։

Բայց չէ որ ամեն ինչ աստիճանաբար է զարգանում, ծաղկում և որոշ չափով կատարելութեան մոտենում։ Եթէ մենք պահանջ ենք դնում, որ ամեն ինչ եւրոպականի կամ ուսականին նման լինի, այն ժամանակ պէտք է ոչինչ չանել և սպասել, որ երկրից տաղանդներ իջնեն, որ համ մեզ հանդէպ պատճառ են, համ էլ առիթ ունենանք այլազգիներին առաջ պարծնելու, թէ ինչ ենք մենք։

Ոչ պարզապէս, Նոր-Տարին, Մշտնայը, գուարճութիւններն ու ուրախութիւններն իր կարգով, սակայն մի մտաւոր ձեւ հասարակական պարտաճանաչութեան զրգացումը։

Ամեն մի հայ, երբ որեւէ տոնական առիթով ալ ու ձայն զարկում է անձնականին համար ոսկիներ, չը պէտք է մոռանայ և պարտաւոր է իր ազգութեան և իր ժողովուրդին պահպանութեան գլխաւոր սիրտներն ևս նպատակը բաժանաբար լրագիրներին, անդամաւորել ընկերութիւններին, զինչ հայ գրեթէ, յաճախել մայրենի թատրոն և այլն և այլն։

Այլապէս, թէ հայ ինտելիգենտի, թէ հարուստի, թէ գրողի ու վաճառականի աւանդ, ամենին պէտք է այն կարծիքը կազմել, որ մենք սիրում ենք մտածել մի միայն մեր անձնական մասին, իսկ հասարակական թողնում ենք, որ ուրիշները հոգան, ուրիշները հաշուել առաջ գնալ ազգային, հասարակականը, մի խօսքով հայն մտածելակերպը և գործելակերպը այն դեպքում երբ մի սպեցիֆիկ խաղաղական բնոյթ։

Ա. Նազարեթեան

Ինչպէս լինում է Նոր-Տարին ամեն մի հայն ամեն բանում անձնականը միշտ գերաւորուած է ամենին Հայ մարդը ամեն ինչ ծառայեցում է իր անձնական շահերի և նպատակներին համար և շատ ճարպիկ է իր արածը քողարկելու հասարակական, ազգային և ինչ տեսակ ստեղծական գործարարութեամբ։

Եթէ հայ մարդուն մի քիչ քերէք, անպատճառ երեսն կը գալ անխորի ամենին յատուկ մեր սպեցիֆիկ անձնականական բնոյթը։

Նոր-Տարի և Մշտնայ է, ամեն մէկը մեզանց ընդունած սովորութեան համաձայն իր մեթոդներով, ազգականներին և ամենին շատ իրան ամեն տեսակ դուրսնութիւններ, ուրախութիւն և հանդէպ է սիրուած պատճառել, ստիպել երբ հարց է տրուած, թէ նա ունի և մի ալ լուրջ և կարեւոր պարտականութիւններ ունի իր ազգը, ազգային-կուլտուրական հաստատութիւնները, գրականութիւնը, լրագրութիւնը և այլն, այդ ժամանակ հայն առաջ է բերում իր քննադատական ազդեցիկ, կրթիկայի հարուստ շնորհները և դատաւարութիւնը։

Հայ մարդը հայ լրագիր, գիրք չէ գնում և չէ կարգում։

Որովհետեւ հայ լրագիրը, գիրքը և հայ գրականութիւնը ոչինչ է համարուած և անմիջապէս համեմատութեան է անուած ուսական և եւրոպականին հետ։

Հայ մարդը հայ թատրոն չէ յաճախում և երբ հարցնում էր պատճառը, ու ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՍ քննադատութեան է մայրենի բնիք և գտնում աւելորդ ժամապահութիւն հայ թատրոնում լինելու։

Հայ մարդը չէ նպատուած հայ զրոյցներին, չէ անգամազրկուած հայական ալ և ալ ընկերութիւններին, որովհետեւ պատճառարանում է թէ ժամանակն է դրանով ոչինչ չի լինելու։

Ինչպէս լինում է Նոր-Տարին ամեն մի հայն ամեն բանում անձնականը միշտ գերաւորուած է ամենին Հայ մարդը ամեն ինչ ծառայեցում է իր անձնական շահերի և նպատակներին համար և շատ ճարպիկ է իր արածը քողարկելու հասարակական, ազգային և ինչ տեսակ ստեղծական գործարարութեամբ։

Եթէ հայ մարդուն մի քիչ քերէք, անպատճառ երեսն կը գալ անխորի ամենին յատուկ մեր սպեցիֆիկ անձնականական բնոյթը։

Նոր-Տարի և Մշտնայ է, ամեն մէկը մեզանց ընդունած սովորութեան համաձայն իր մեթոդներով, ազգականներին և ամենին շատ իրան ամեն տեսակ դուրսնութիւններ, ուրախութիւն և հանդէպ է սիրուած պատճառել, ստիպել երբ հարց է տրուած, թէ նա ունի և մի ալ լուրջ և կարեւոր պարտականութիւններ ունի իր ազգը, ազգային-կուլտուրական հաստատութիւնները, գրականութիւնը, լրագրութիւնը և այլն, այդ ժամանակ հայն առաջ է բերում իր քննադատական ազդեցիկ, կրթիկայի հարուստ շնորհները և դատաւարութիւնը։

Հայ մարդը հայ լրագիր, գիրք չէ գնում և չէ կարգում։

Որովհետեւ հայ լրագիրը, գիրքը և հայ գրականութիւնը ոչինչ է համարուած և անմիջապէս համեմատութեան է անուած ուսական և եւրոպականին հետ։

Հայ մարդը հայ թատրոն չէ յաճախում և երբ հարցնում էր պատճառը, ու ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՍ քննադատութեան է մայրենի բնիք և գտնում աւելորդ ժամապահութիւն հայ թատրոնում լինելու։

Հայ մարդը չէ նպատուած հայ զրոյցներին, չէ անգամազրկուած հայական ալ և ալ ընկերութիւններին, որովհետեւ պատճառարանում է թէ ժամանակն է դրանով ոչինչ չի լինելու։

Բայց չէ որ ամեն ինչ աստիճանաբար է զարգանում, ծաղկում և որոշ չափով կատարելութեան մոտենում։ Եթէ մենք պահանջ ենք դնում, որ ամեն ինչ եւրոպականի կամ ուսականին նման լինի, այն ժամանակ պէտք է ոչինչ չանել և սպասել, որ երկրից տաղանդներ իջնեն, որ համ մեզ հանդէպ պատճառ են, համ էլ առիթ ունենանք այլազգիներին առաջ պարծնելու, թէ ինչ ենք մենք։

Ոչ պարզապէս, Նոր-Տարին, Մշտնայը, գուարճութիւններն ու ուրախութիւններն իր կարգով, սակայն մի մտաւոր ձեւ հասարակական պարտաճանաչութեան զրգացումը։

Ամեն մի հայ, երբ որեւէ տոնական առիթով ալ ու ձայն զարկում է անձնականին համար ոսկիներ, չը պէտք է մոռանայ և պարտաւոր է իր ազգութեան և իր ժողովուրդին պահպանութեան գլխաւոր սիրտներն ևս նպատակը բաժանաբար լրագիրներին, անդամաւորել ընկերութիւններին, զինչ հայ գրեթէ, յաճախել մայրենի թատրոն և այլն և այլն։

Այլապէս, թէ հայ ինտելիգենտի, թէ հարուստի, թէ գրողի ու վաճառականի աւանդ, ամենին պէտք է այն կարծիքը կազմել, որ մենք սիրում ենք մտածել մի միայն մեր անձնական մասին, իսկ հասարակական թողնում ենք, որ ուրիշները հոգան, ուրիշները հաշուել առաջ գնալ ազգային, հասարակականը, մի խօսքով հայն մտածելակերպը և գործելակերպը այն դեպքում երբ մի սպեցիֆիկ խաղաղական բնոյթ։

Ա. Նազարեթեան

Ինչպէս լինում է Նոր-Տարին ամեն մի հայն ամեն բանում անձնականը միշտ գերաւորուած է ամենին Հայ մարդը ամեն ինչ ծառայեցում է իր անձնական շահերի և նպատակներին համար և շատ ճարպիկ է իր արածը քողարկելու հասարակական, ազգային և ինչ տեսակ ստեղծական գործարարութեամբ։

Եթէ հայ մարդուն մի քիչ քերէք, անպատճառ երեսն կը գալ անխորի ամենին յատուկ մեր սպեցիֆիկ անձնականական բնոյթը։

Նոր-Տարի և Մշտնայ է, ամեն մէկը մեզանց ընդունած սովորութեան համաձայն իր մեթոդներով, ազգականներին և ամենին շատ իրան ամեն տեսակ դուրսնութիւններ, ուրախութիւն և հանդէպ է սիրուած պատճառել, ստիպել երբ հարց է տրուած, թէ նա ունի և մի ալ լուրջ և կարեւոր պարտականութիւններ ունի իր ազգը, ազգային-կուլտուրական հաստատութիւնները, գրականութիւնը, լրագրութիւնը և այլն, այդ ժամանակ հայն առաջ է բերում իր քննադատական ազդեցիկ, կրթիկայի հարուստ շնորհները և դատաւարութիւնը։

Հայ մարդը հայ լրագիր, գիրք չէ գնում և չէ կարգում։

Որովհետեւ հայ լրագիրը, գիրքը և հայ գրականութիւնը ոչինչ է համարուած և անմիջապէս համեմատութեան է անուած ուսական և եւրոպականին հետ։

Հայ մարդը հայ թատրոն չէ յաճախում և երբ հարցնում էր պատճառը, ու ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՍ քննադատութեան է մայրենի բնիք և գտնում աւելորդ ժամապահութիւն հայ թատրոնում լինելու։

Հայ մարդը չէ նպատուած հայ զրոյցներին, չէ անգամազրկուած հայական ալ և ալ ընկերութիւններին, որովհետեւ պատճառարանում է թէ ժամանակն է դրանով ոչինչ չի լինելու։

Բայց չէ որ ամեն ինչ աստիճանաբար է զարգանում, ծաղկում և որոշ չափով կատարելութեան մոտենում։ Եթէ մենք պահանջ ենք դնում, որ ամեն ինչ եւրոպականի կամ ուսականին նման լինի, այն ժամանակ պէտք է ոչինչ չանել և սպասել, որ երկրից տաղանդներ իջնեն, որ համ մեզ հանդէպ պատճառ են, համ էլ առիթ ունենանք այլազգիներին առաջ պարծնելու, թէ ինչ ենք մենք։

Ոչ պարզապէս, Նոր-Տարին, Մշտնայը, գուարճութիւններն ու ուրախութիւններն իր կարգով, սակայն մի մտաւոր ձեւ հասարակական պարտաճանաչութեան զրգացումը։

